

KURJER WILEŃSKI

Wileńsko - Nowogródzki, Grodzieński, Poleski i Wołyński

Chwała „Szaleńcom”

Szef Rządu Narodowego — Romuald Traugott.

Tylko 25 lat dzieli nas od dnia wybuchu powstania styczniowego, a mimo to jakże trudno wśród gwaru nia sta wśród codziennej gorączki nie tyle złota ile różnych drobnych sukcesów wczuć się dzisiaj w atmosferę owych chwil.

Upojeni niepodległością, pełni wiary w świetną przyszłość naszego państwa, gdy jest ona dla nas szymś coraz bardziej realnym, a coraz mniej marzeniem nieosiągalnym, wzrok swój kierujemy ku dalekiej pomyślnej przeszłości Jagiellonów i Batorych.

Owa przeszłość sprzed kilku wieków żywsza jest dzisiaj w naszej wyobraźni niż przeszłość bardzo niedaleka, bo sprzed trzech ćwierćwieczy zaledwie, której żywych świadków je

Członkowie Rządu Narodowego: (od lewej do prawej) Roman Żuliński, Józef Toczyński, Jan Jeziorański, Rafał Krajewski.

sze mamy wśród nas.

Gdy w marzeniach młodego pokolenia rodzą się wizje G. unwaldu, Kirholmu, czy Szkłowa jakże pożyteczne jest przypomnieć, że daty stycznia 1863 i sierpnia 1914 r. są to daty bardzo do siebie podobne, że tyleż romantyzmu, ofiarności i szaleńczego poświęcenia, tyleż niepewności i przeszkód kryją w sobie obie decyzje z tych dni.

Powstańcy z 1863 roku w bagnach Rudnickiej Puszczy, w górach Święto krzyskich, na Żmudzi, na Polesiu i legiony Piłsudskiego wśród lasów i bagien Wołynia, na Podkarpaciu, koło Kiele, to są podobne sytuacje, jeżeli chodzi o wymowę cyfr swoich i wroga, o stosunek własnego społeczeństwa do bohaterów „szaleńców”. Sytuacje podobne — wyniki różne. Takie było przeznaczenie, taki los! Taka potrzeba!

Wyprawa kijowska, Radzymiń. Bitwa nad Niemnem dziś entuzjazmu ją młodych, okrywają sławą sztandary, wróżą przyszłość narodowi.

Cześć tylko zwycięzcom nie wystarczyć! Porzućmy więc na chwilę goście i skrzyżowania dróg, a idźmy

tam, gdzie, jak opisuje pięknie bezimienny autor w ostatnim numerze wiejskiego pisma tygodniowego „Głosu Ziemi”.

...gdzie na skraju wioski „wzniesienie opadając łagodnie przechodzi w zarosłe sitowiem bagnisko, wznosi się kościół, a przy nim coś, co niespodziewanie wyrasta przed oczami i zmusza do zatrzymania się.

Wielki, monumentalny w prostocie swych kształtów, równo ucięty u szczytu obelisk, na froncie którego duży rozmiarów brązowe godło Rzeczypospolitej — Orzeł. Pogoń i św. Michał Archanioł i napis „Za wolność naszą i waszą”.

Na jednej z bocznych ścian pomnika pod krótkimi słowami żołnierskimi — „Polegli na polu chwaly w bitwie pod Dubiczami 4 maja 1863 r., których prochy spoczywają we wspólnej mogile w Dubiczach” — spis nazwisk:

Ludwik Narbutt z Szawr — Naczelnik Wódz powstania Narod. na Litwie. Aleksander dr Brzozowski z Górnofela, Franciszek Brzozowski z Górnofela, Kazimierz Gremza z Lipkuńców, Stefan Hubarewicz z Hołowiczpola,

Jan Jodko z Pietraszuńców, Leon Krański z Hryszaniszek, Józef Pokempnowicz z Krakowa, Włodzimierz Popławski z Kopciuchy, Tomasz Skirmunt z Pińszczyzny, Ignacy Tarasiewicz z Lidy, Władysław Żukowski z Łacka i wreszcie Adam „X” (nieznany).

Po drugiej stronie pomnika wyrzeźbione w kamieniu słowa ślubowania obywateli Ziemi Lidzkiej i Lidzkiego Pułku Piechoty, dokonane przed pomnikiem w Dubiczach dnia 6 sierpnia 1933 r.

Znajome nazwy, bliskie imiona, niedaleka przeszłość. Przeszłość wspinała swym szaleństwem, bohaterstwem i oddaniem skutej kajdanami nie woli ojczyźnie ostatniej kropli krwi. U stóp pomnika w Dubiczach człowiek czuje się dziwnie mały.

Z trudem opanowując wzruszenie, wzrok ucieka hen ku lasom i mrocznym ostępom, w których lat temu siedemdziesiąt pięć garstka śmiałków w widły, kosy i dubeltówki uzbrojona nadludzkiem męstwem i wiarą stawiała czoło moskiewskiej potędze.

Wierzchołkami otaczających pomnik sosien przebiega dreszcz. Ciężkie

ołowiane chmury wilgotnym całunem mgieł i wolno, ciężko uderzającymi o granit kroplami deszczu napełniają krajobraz melancholią i smutkiem.

Wszelkie słowa są tu zbyt małe i zbyt sztuczne wszak pod pomnikiem wysypana jest ziemia z dziesiątków i setek mogił i pobojuwisk powstańców, które kraj nasz usiały jak długi i szeroki. I trzeba dopiero pojąć jak wielką męką dla tych ludzi, którzy niepodległość Polski ponad wszystko wynieśli, było umierać ze świadomością, że dzieło ich ginie, a Polskę otacza jeszcze cięższy niż dotąd i okrutniejszy mrok niewoli.

Nieliczna już jest garstka żyjących uczestników Powstania 1863 roku. Gdy w święto Niepodległości zaigrają stalowym błyskiem ostrza lancę i szablę ułańskich, zadudni ciężko działą i rozkołyszą się rytmicznym marszem długie kolumny piechoty, by przed Wodzem Naczelnym okazać swą sprawność i gotowość bojową, jaśnieją twarze starców w granatowe przybranych mundury, a spod okultych daszków ich rogatywek pada łza przestoleńce spojrzenie pełne dumy i radości, że krew ich i ich przyjaciół nie poszła na marne.

Gdy srebrne dźwięki narodowego hymnu w dzień rocznicy powstania styczniowego rozlegną się na ulicach stolicy, niech echo ich leci ponad polską ziemię i z szumem litewskich sosien zmieszane ukołysze do snu wielkie serca i wielkie duchy tych, którzy zawsze wierni dobro kraju, patriotyzm najczystszy sprawiedliwość i wolność umiłowali i krwią swą serdeczną powstanie dziś wielkiej i niepodległej Polski przygotowali.

Nad Dubiczami zapada mrok. W przejmującej ciszy słychać westchnienie poruszonych wiatrem sosien, zwartym szeregiem otaczających pomnik powstańców. Dumną i nieustępliwą sylwetką czernieje granit. Dumny i nieustępliw jest duch narodu, który takie ma tradycje i takich bohaterów historii.

Dwaj ministrowie Łotewscy z wizytą w Polsce

Min. Ekis zwiedza Kraków i Wieliczkę

KRAKÓW (Pat). Wczoraj rano po cięgiem warszawskim przybył do Krakowa Łotewski minister finansów Ludwik Ekis z małżonką. W drodze z Warszawy do Krakowa towarzyszyli ministrowi Ekisowi minister przemysłu i handlu Roman z małżonką, wiceminister Sokółowski, dyrektor Lubieński i inni.

Po powitaniu ministrowie Ekis i Roman wraz z towarzyszącymi im osobami udali się autami na Wawel.

Na dziedzińcu wawelskim przybył do ministra Ekisa oczekiwali gen. Narbutt Luczyński z komendantem arcybiskupa Madeyskim oraz kompania honorowa pułku piechoty ziemi krakowskiej z orkiestrą. Po powitaniu

p. ministra Ekisa przez przedstawicieli armii i po odebraniu przez niego raportu od dowódcy kompanii honorowej, orkiestra odegrała Łotewski hymn państwowy, po czym obaj ministrowie wraz z towarzyszącymi im osobami zeszli do krypty pod wieżą Srebrnych Dzwonów, gdzie po oddaniu hołdu pamięci Marszałka Józefa Piłsudskiego minister Ekis złożył na sarkofagu wspaniałe wieniec spowity szarfami o barwach państwowych Łotewskich.

W godzinach popołudniowych minister Ekis z towarzyszącymi mu osobami udał się do Wieliczki dla zwiedzenia tamtejszych kopalni soli, po czym po powrocie do Krakowa wziął udział w obiedzie w Grand Hotelu.

Min. Berzińsz

WARSZAWA (Pat). Dziś rano przybył do Warszawy Łotewski minister propagandy A. Berzińsz.

Na Dworcu Głównym powitali gościa Łotewskiego minister opieki społecznej Marian Zyndram Kościółkowski, wiceminister O. S. Jastrzębski, po sekwstwie, wyżsi urzędnicy ministerstwa opieki społecznej oraz przedstawiciele związku strzeleckiego

Łotwa uznaje aneksję Abisynii

RZYM, (Pat). Minister spr. zagr. Łotwy Munters wymieniając wczoraj na bankiecie toasty z min. Ciano, wznosił zdrowie Wiktora Emanuela III, jako króla Włoch i cesarza Efiopii. Toast ten spotkał się z bardzo przychylnym przyjęciem ze strony opinii włoskiej.

24 i 25 lutego wybory w Estonii

TALLIN (Pat). Estońska agencja telegraficzna donosi urzędowo, że wybory do parlamentu odbędą się w dniach 24 i 25 lutego.

wiecka i estońska, które skonstatowały, że trupy zabitych żołnierzy sowieckich znajdują się po stronie estońskiej o 320 metr od granicy.

Włochy rozpoczynają rozmowy z Anglią

LONDYN (Pat). „Daily Mail”, donosząc o rozmowie, jaką odbył wczoraj ambasador włoski Grandi z min. Edenem, podkreśla, że Włochy pragną wszczęcia zawieszonych rozmów włosko-angielskich. Dziennik wyraża przypuszczenie, że sir Robert Van Sittart, główny doradca dyplomatyczny rządu, wyjedzie niedługo do Rzymu, aby nawiązać bezpośredni kontakt z ministrami włoskimi.

Szef OZN gen. Skwarczyński przybył do Wilna

W dniu 20 stycznia r. pociągami w godzinach wieczornych przybył do Wilna Szef Obozu Zjednoczenia Narodowego gen. Stanisław Skwarczyński.

Dziś pożegnanie gen. Skwarczyńskiego

Wobec przesunięcia godziny pożegnania gen. Skwarczyńskiego, Komitet podaje do wiadomości, że pożegnanie Dowódcy Dyw. Piech. Leg. gen. Stanisława Skwarczyńskiego odbędzie się w dniu 21 stycznia, w saloonach Oficerskiego Kasyna Garnizonowego. Początek o godz. 18.

Program pożegnania wypełni to-

warzyska czarna kawa, w czasie której zostanie wygłoszonych szereg przemówień przedstawicieli samorządu, USB i organizacji.

Wstęp wyłącznie za zaproszenia, które zostały rozesłane przez Obywatelski Komitet Pożegnania gen. Stanisława Skwarczyńskiego w Wilnie.

220 zabitych 400 rannych

Ofiary jednorazowego bombardowania w Barcelonie

LONDYN, (Pat). Z Barcelony donoszą, że we wczorajszym ataku gen. Franco na stolicę Katalonii, obecną siedzibę rządu, według urzędowych danych ministerstwa obrony, 220 osoby zostały zabitych, a przeszło 400 rannych.

Był to najcięższy raid lotniczy, jaki Barcelona dotąd przeżyła. Atak wykonało 6 włoskich aparatów bombowych Savoia, zrzucając w półtoręj minucie 11 pięć seffuntowych ciężkich bomb wybuchowych.

Wrócił do Sowietów bo mu synów aresztowali

HELSINGFORS, (Pat). Przybył tu wczoraj w towarzystwie swej małżonki były poseł sowiecki w Oslo Jakubowicz, który zdecydował się na powrót do Sowietów wobec aresztowania jego dwóch synów.

Jakubowicza oczekiwał na dworcu urzędniczek miejscowego poselskiego sowieckiego, w którego towarzystwie udał się on do powiatu. Pociągłem nocnym Jakubowicz odjechał do Leningradu.

Żydzi rumuńscy uciekają do Abisynii

CZERNIOWCE, (Pat). „Nasza Rzecz” pisze, że do włoskiego konsula generalnego w Galacu przybyła delegacja Żydów Besarabskich, wyciągając mu memorial, w którym proszą o zezwolenie rządu włoskiego na osiedlenie się Żydów w Abisynii.

Pierwsza partia Żydów z Besarabii w ilości 600 rodzin (wykwalifikowani robotnicy, rzemieślnicy i członkowie wolnych zawodów), chciałyby już zaraz jechać, po czym miałyby stopniowo opuszczać Besarabię dalsze partie po 500—600 rodzin każda.

Krwawy incydent pograniczny sowiecko-estoński

TALLIN, (Pat). Estońska agencja telegraficzna komunikuje, że patrol sowieckiej straży granicznej na jeziorze Pejpus przekroczył po lodzie granicę estońską i posunął się o 400 metr w głąb terytorium estońskiego, celem zaarrestowania rybaków estońskich. Patrol estońskiej straży granicznej dał salwę ostrzegawczą, na którą patrol sowiecki odpowiedział ogniem. Wówczas patrol estoński otworzył ogień. Dwóch sowieckich strażników pogranicznych jest zabitych.

TALLIN, (Pat). Na miejsce incydentu sowiecko-estońskiego nad jeziorem Pejpus udały się dziś komisje śledcze so-

